

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 3 grudnia 2015 r. *

Odpowiedzialność pozaumowna — Petycja skierowana do Parlamentu — Rozpowszechnianie w serwisie internetowym Parlamentu niektórych danych osobowych — Brak wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom

W sprawie T-343/13

CN, zamieszkały w Brumath (Francja), reprezentowany przez adwokata M. Velardo,

strona skarżąca,

popierana przez

Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD), reprezentowanego początkowo przez A. Buchtę i V Pozzato, a następnie przez A. Buchtę, M. Pérez Asinari, F. Polverina, M. Guglielmettiego i U. Kallenberger, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez N. Lorenza i S. Seyr, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o odszkodowanie w celu uzyskania naprawienia szkody rzekomo poniesionej przez skarżącego w wyniku rozpowszechnienia w serwisie internetowym Parlamentu Europejskiego określonych dotyczących go danych osobowych,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, F. Dehousse i A.M. Collins (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: M.J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 marca 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: włoski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Do 2011 r. skarżący był urzędnikiem Rady Unii Europejskiej. W dniu 23 września 2009 r. złożył on petycję do Parlamentu Europejskiego dotyczącą pomocy przyznanej niepełnosprawnym członkom rodziny urzędnika europejskiego, trudności, z jakimi spotykają się urzędnicy europejscy mający problemy zdrowotne w trakcie kariery, oraz nieprawidłowego przetwarzania jego akt przez Radę w drodze formularza dostępnego on-line w serwisie internetowym Parlamentu.
- 2 W dniu 8 stycznia 2010 r. zwrócono się o opinię do Komisji Europejskiej zgodnie z art. 202 ust. 6 regulaminu Parlamentu (Dz.U. 2011, L 116, s. 1, zwanego dalej „regulaminem wewnętrznym”), obecnie art. 216 ust. 6 regulaminu wewnętrznego w wersji obowiązującej od lipca 2014 r.
- 3 W dniu 15 stycznia 2010 r. parlamentarna komisja petycji poinformowała skarżącego, że jego petycja została uznana za dopuszczalną.
- 4 Po otrzymaniu odpowiedzi Komisji w dniu 15 marca 2010 r. komisja petycji postanowiła o zamknięciu postępowania w sprawie petycji i powiadomiła o tym skarżącego w dniu 14 czerwca 2010 r.
- 5 Po odrzuceniu petycji Parlament opublikował w swoim serwisie internetowym dokument dotyczący tej petycji, zatytułowany „Komunikat dla członków” (zwany dalej „komunikatem”). Komunikat opisywał w zwięzły sposób treść petycji, a także odpowiedź Komisji. W szczególności wskazywał imię i nazwisko skarżącego, z wyjaśnieniem, że cierpiał on z powodu poważnej choroby, która stanowiła poważne zagrożenie dla jego życia, oraz że jego syn był poważnie niepełnosprawny intelektualnie lub fizycznie.
- 6 W maju 2011 r. skarżący został skierowany przez Radę na zwolnienie lekarskie z powodu stanu zdrowia.
- 7 W kwietniu 2012 r. skarżący wysłał pismo do służby Europe Direct Contact Centre, które zostało przekazane Parlamentowi w dniu 10 kwietnia 2012 r. W piśmie skarżący zażądał wycofania komunikatu z serwisu internetowego Parlamentu.
- 8 W dniu 20 kwietnia 2012 r. Parlament odpowiedział skarżącemu, wskazując, że wycofał komunikat z Internetu.
- 9 W dniu 31 sierpnia 2012 r. skarżący ponowił swoje żądanie za pośrednictwem swojego doradcy, ponieważ jego zdaniem jego dane osobowe były nadal widoczne w serwisie internetowym Parlamentu.
- 10 W dniu 24 września 2012 r. Parlament odpowiedział, że publikacja komunikatu była bezprawna. Dodał, że dane osobowe skarżącego zostały jednak skasowane z Internetu, pomimo braku jakiegokolwiek obowiązku prawnego postąpienia w ten sposób.
- 11 Parlament wskazał w odpowiedzi na pisemne pytanie Trybunału, że ostatnie czynności związane z kasowaniem, dotyczące zwyczajowych wyszukiwarek, miały miejsce w dniu 8 października 2012 r.
- 12 W dniu 4 grudnia 2012 r. doradca skarżącego ponowił żądanie, podnosząc, że odnośne dane osobowe w dalszym ciągu były widoczne w Internecie.
- 13 W dniu 10 stycznia 2013 r. Parlament odpowiedział doradcy skarżącego, że uważa, iż jego zachowanie było bezprawne. Dodał, że wszystkie dokumenty znajdujące się w serwisie internetowym zostały jednak poddane przetwarzaniu w celu usunięcia danych osobowych skarżącego.

14 Zdaniem skarżącego jego dane osobowe były dostępne w Internecie co najmniej do ostatniej z tych dat.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2013 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 16 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 4 października 2013 r., Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) wniósł o dopuszczenie go do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta popierającego żądania skarżącego. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2013 r. prezes szóstej izby Sądu dopuścił interwencję. EIOD przedstawił uwagi interwenienta na piśmie w dniu 7 lutego 2014 r. Strony przedstawiły uwagi odnośnie do uwag interwenienta w wyznaczonych im terminach
- 17 Skarżący wnosi do Sądu o:
- nakazanie Unii Europejskiej i Parlamentowi zapłaty kwoty 1 000 EUR tytułem naprawy poniesionej szkody materialnej i kwoty 40 000 EUR tytułem naprawy poniesionej krzywdy moralnej wraz z odsetkami naliczonymi według stopy 6,75%;
 - obciążenie Unii i Parlamentu kosztami postępowania.
- 18 Parlament wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącego kosztami.
- 19 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu z dnia 2 maja 1991 r. wezwał strony do przedłożenia określonych dokumentów i skierował do nich pytania na piśmie, na które strony odpowiedziały w wyznaczonym terminie. Strony zastosowały się do tych wezwań w wyznaczonych terminach.
- 20 Na rozprawie w dniu 24 marca 2015 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Co do prawa

- 21 Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut dotyczący zobowiązania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii. Jego zdaniem w niniejszej sprawie zostały spełnione trzy warunki pozwalające na pociągnięcie do tej odpowiedzialności, to znaczy: bezprawność zachowania Parlamentu, istnienie szkody i istnienie związku przyczynowego pomiędzy bezprawnością i szkodą.
- 22 EIOD popiera uwagi skarżącego w zakresie dotyczącym bezprawności zachowania Parlamentu.
- 23 Parlament twierdzi, że skarga jest całkowicie bezzasadna.

1. *W przedmiocie bezprawnego charakteru zachowania Parlamentu*

Argumenty stron

- 24 Tytułem wstępu skarżąca podnosi, że zgodnie z orzecznictwem jeżeli bezprawność pojawia się w dziedzinie, w której dana instytucja dysponuje szerokim uznaniem, powstanie zobowiązania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej Unii jest uzależnione od stwierdzenia wystarczająco istotnego naruszenia przepisu prawa, którego celem jest przyznanie praw jednostkom. Decydującym kryterium oceny, czy naruszenie jest wystarczająco istotne, jest przekroczenie przez instytucję przysługującego jej zakresu uznania w sposób oczywisty i poważny.
- 25 Z kolei zdaniem skarżącego, jeżeli dana instytucja dysponuje tylko znacznie ograniczonym uznaniem lub go nie posiada, samo naruszenie prawa Unii może wystarczać do ustalenia istnienia wystarczająco istotnego naruszenia.
- 26 Skarżący uważa, że jeżeli chodzi o decyzję o publikacji komunikatu w serwisie internetowym Parlamentu, to instytucja ta nie dysponuje żadnym uznaniem w świetle właściwych ram prawnych [art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), art. 8 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 22 konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych przyjętej w dniu 13 grudnia 2006 r. i ratyfikowanej przez Unię w dniu 23 grudnia 2010 r. (zwanej dalej „konwencją o prawach osób niepełnosprawnych”), a także rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1)].
- 27 Skarżący twierdzi, że Parlament naruszył te przepisy poprzez publikację informacji o jego stanie zdrowia oraz stanie zdrowia jego syna, a także o jego życiu zawodowym.
- 28 W szczególności skarżący powołuje się na art. 5 lit. d) oraz art. 10 i 16 rozporządzenia nr 45/2001. Z dokumentu, w którym zgodził się na publiczne przetwarzanie jego wniosku, nie wynika, by w sposób niewątpliwy wyraził zgodę na publikację danych osobowych lub by w sposób wyraźny udzielił zgody na publikację danych dotyczących jego stanu zdrowia i o obecności w jego rodzinie osoby niepełnosprawnej.
- 29 W dodatku, pomimo że skarżący zażądał skasowania danych osobowych ze strony internetowej Parlamentu, to instytucja ta zareagowała początkowo w negatywny sposób i uwzględniła żądanie dopiero po interwencji jego doradcy, z naruszeniem prawa do skasowania danych osobowych. Ponadto okoliczność, że Parlament zgodził się na usunięcie danych, oznacza, że w sposób milczący przyznał bezprawność ich publikacji. Artykuł 16 rozporządzenia nr 45/2001 przewiduje bowiem jedynie kasowanie danych, których przetwarzanie jest bezprawne.
- 30 Obowiązek przejrzystości nie może uzasadnić ujawnienia przez Parlament danych osobowych dotyczących stanu zdrowia i istnienia osoby niepełnosprawnej w rodzinie. Nawet jeśli założyć, że publikacja streszczenia petycji w celu udzielenia informacji co do działalności Unii stanowi interes godny ochrony, to jednak naruszenie praw skarżącego jest nieproporcjonalne.
- 31 W replice skarżący dodaje, że Parlament naruszył również art. 12 decyzji Prezydium z dnia 22 czerwca 2005 r. dotyczącej przepisów wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 45/2001 (Dz.U. C 308, s. 1, zwanej dalej „przepisami wykonawczymi do rozporządzenia nr 45/2001”), który stanowił, że wniosek o usunięcie danych powinien zostać rozpatrzony w terminie 15 dni roboczych oraz że jeżeli postanowi się o usunięciu, zostanie ono dokonane „niezwłocznie”. Tymczasem w niniejszej sprawie postępowanie trwało prawie dziesięć miesięcy.

- 32 Zdaniem skarżącego art. 203 regulaminu wewnętrznego nie nakłada obowiązku publikacji informacji takich jak informacje w niniejszej sprawie ani nie zezwala na ich publikację Ponadto regulamin wewnętrzny, dokument dotyczący wewnętrznej organizacji, nie może stanowić derogacji rozporządzenia nr 45/2001.
- 33 Parlament uważa, że jego zachowanie było bezprawne.
- 34 Jeżeli chodzi o początkowy etap publicznego przetwarzania wniosku, Parlament podnosi, że jego zachowanie było zgodne z art. 5 lit. b) (przetwarzanie konieczne dla zgodności ze zobowiązaniem prawnym), art. 5 lit. d) (przetwarzanie oparte na jednoznacznym wyrażeniu zgody), art. 10 ust. 2 lit. a) (wyraźna zgoda na przetwarzanie szczególnie chronionych danych) i art. 10 ust. 2 lit. d) (przetwarzanie szczególnie chronionych danych, które zostały w sposób oczywisty podane do publicznej wiadomości przez daną osobę) rozporządzenia nr 45/2001.
- 35 Po pierwsze, w szczególności jeżeli chodzi o argument dotyczący art. 5 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001, Parlament przypomina, że art. 203 regulaminu wewnętrznego (obecnie art. 217) ustanawia jako podstawową zasadę jawność petycji. Zgodnie z jego art. 201 ust. 9 (obecnie art. 215 ust. 9) petycje zasadniczo posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament. W związku z tym złożenie petycji oznacza zasadniczo jej jawność, co pozwala pozostałym obywatelom na przyłączenie się do składającego petycję. Parlament podnosi również, że na podstawie art. 10 TUE i art. 11 TUE oraz art. 15 TFUE i art. 232 TFUE jego prace przebiegają zasadniczo jawnie.
- 36 Po drugie, zdaniem Parlamentu przetwarzanie danych osobowych było zgodne z art. 5 lit. d) rozporządzenia nr 45/2001, ponieważ skarżący jednoznacznie udzielił zgody na publiczne rozpatrzenie swojej petycji. Skarżący został prawidłowo poinformowany i nie skorzystał z zaproponowanej mu możliwości wystąpienia o anonimowe i poufne rozpatrzenie jego petycji.
- 37 Po trzecie, Parlament twierdzi, że zgoda udzielona przez skarżącego w wyżej opisanych warunkach była wyraźną zgodą na przetwarzanie szczególnie chronionych danych w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001.
- 38 Jeżeli chodzi o etap po opublikowaniu danych, dotyczący wniosku o usunięcie, Parlament podnosi, że zasadniczym warunkiem uzyskania przez zainteresowaną osobę usunięcia danych na podstawie art. 16 rozporządzenia nr 45/2001, jest ich bezprawne przetwarzanie, co nie miało miejsca w niniejszym wypadku. Pomimo to Parlament usunął dane skarżącego na zasadach zwykłej kurtuazji.
- 39 Parlament podnosi ponadto, że rozporządzenie nr 45/2001 nie zawiera żadnego przepisu przewidującego możliwość wycofania udzielonej zgody. Nawet gdyby założyć, że takie wycofanie jest możliwe, to jednak mogłoby ono wywoływać skutki na przyszłość. Dodatkowo niemożliwe byłoby retroaktywne usunięcie niektórych danych, takich jak dane znajdujące się w protokole z sesji Parlamentu, który został opublikowany *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- 40 W piśmie interwenienta EIOD koncentruje się na warunku dotyczącym zarzucanego Parlamentowi bezprawnego zachowania.
- 41 EIOD uważa, że aby udzielenie zgody było ważne, zgoda ta musi zostać zakomunikowana i uszczegółowiona, to znaczy związana z transakcją przetwarzania, o której osoba została poinformowana. Zdaniem EIOD warunki te nie zostały spełnione w niniejszym przypadku. Żadna z informacji dostarczonych na formularzu on-line nie informowała wyraźnie składającego petycję o dokładnych konsekwencjach zamierzonego przetwarzania. W szczególności w żaden sposób nie wspomniano w tym formularzu, że szczególnie chronione dane zostaną udostępnione w Internecie. EIOD dodaje, że art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001 stanowi ochronę dodatkową w stosunku do art. 5 lit. d) wspomnianego rozporządzenia, ponieważ wymaga on, aby informacje

udzielane osobie w celu uzyskania jej zgody wyraźnie wymieniały dane podlegające szczególnej ochronie i zamierzone czynności przetwarzania. Zdaniem EIOD każda inna wykładnia pozbawiałaby treści art. 5 lit. d) tego rozporządzenia.

- 42 Z uwagi na powyższe EIOD jest zdania, że Parlament nie uzyskał wyraźnej zgody skarżącego w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001.

Ocena Sądu

- 43 Na mocy art. 340 akapit drugi TFUE „w dziedzinie odpowiedzialności pozaumownej Unia powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji”.
- 44 Trybunał orzekł, że powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE z tytułu bezprawnego zachowania jej instytucji jest uzależnione od łącznego spełnienia wszystkich przesłanek, a mianowicie: niezgodnego z prawem zachowania zarzucanego instytucji, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem a powoływaną szkodą (wyroki: z dnia 11 lipca 1997 r., *Oleifici Mediterranei/Komisja*, T-267/94, Rec, EU:C:1997:113, pkt 20; z dnia 9 września 2008 r., *MyTravel/Komisja* T-212/03, Zb.Orz., EU:T:2008:315, pkt 35). Warunek bezprawnego zachowania instytucji Unii wymaga wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom (ww. wyrok *MyTravel/Komisja* EU:T:2008:315, pkt 37). Decydującym kryterium dla uznania, iż dane naruszenie prawa Unii jest wystarczająco istotne, jest poważne naruszenie przez instytucję Unii ograniczeń nałożonych na jej kompetencję uznaniową (wyrok z dnia 5 marca 1996 r., *Brasserie du pêcheur i Factortame*, C-46/93 i C-48/93, Rec, EU:C:1996:79, pkt 55).
- 45 Odnosząc się do warunku dotyczącego bezprawności zachowania instytucji, należy zbadać, po pierwsze, czy przepisy prawna powołane przez skarżącego mają na celu przyznanie praw jednostkom, oraz po drugie, czy Parlament dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia tych przepisów.
- 46 W skardze skarżący powołuje się z jednej strony na przepisy dotyczące ochrony danych osobowych zawarte w karcie praw podstawowych, w rozporządzeniu nr 45/2001, a także w przepisach wykonawczych do rozporządzenia nr 45/2001, a z drugiej strony na przepisy dotyczące ochrony życia prywatnego zawarte w EKPC oraz w konwencji o prawach osób niepełnosprawnych.

W przedmiocie przepisów dotyczących ochrony danych osobowych

- 47 Należy stwierdzić, że ustanowione w art. 8 karty praw podstawowych prawo do ochrony danych osobowych zostało rozwinięte przez rozporządzenie nr 45/2001 w zakresie aktów instytucji i organów Unii oraz przez przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 45/2001, w szczególności w odniesieniu do Parlamentu. Owe poszczególne przepisy miały na celu przyznanie uprawnień jednostkom. W związku z tym skarżący może się na nie powoływać w ramach skargi odszkodowawczej.
- 48 Jeżeli chodzi o istnienie podnoszonego wystarczająco istotnego naruszenia przepisów, to argumenty przedstawione przez skarżącego dotyczą zasadniczo stosowania rozporządzenia nr 45/2001 oraz jego przepisów wykonawczych. Nie kwestionuje on w szczególności tego, że przepisy te są zgodne z prawem przyznanym przez kartę praw podstawowych. W związku z tym i w przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżący, wyrok z dnia 9 listopada 2010 r., *Volker und Markus Schecke i Eifert* (C-92/09 i C-93/09, Zb.Orz, EU:C:2010:662) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.
- 49 Ponadto, zgodnie z orzecznictwem, z pierwszego zdania motywu 15 rozporządzenia nr 45/2001 wynika, że odesłanie do pozostałych przepisów nie jest konieczne dla przetwarzania dokonywanego w ramach działalności objętej zakresem stosowania wspomnianego rozporządzenia, ponieważ w takim przypadku

oczywiste jest, że zastosowanie znajduje samo rozporządzenie nr 45/2001 (wyrok z dnia 29 czerwca 2010 r., Komisja/Bavarian Lager, C-28/08 P, Zb.Orz., EU:C:2010:378, pkt 62). W związku z tym dla celów rozpoznania niniejszej skargi należy zbadać przepisy rozporządzenia nr 45/2001 oraz jego przepisy wykonawcze.

- 50 Z orzecznictwa wynika, że wyrażeniu „dane dotyczące zdrowia” należy nadać szeroką wykładnię, tak aby obejmowało ono informacje dotyczące wszystkich aspektów, tak fizycznych, jak i umysłowych, dotyczących zdrowia danej osoby [zob. analogicznie wyrok z dnia 6 listopada 2003 r., Lindqvist, C-101/01, Rec, EU:C:2003:596, pkt 50, dotyczący dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)]. Niemniej jednak pojęcie to nie może zostać poszerzone do tego stopnia, aby obejmowało ono wyrażenia niestanowiące ujawnienia jakichkolwiek danych dotyczących zdrowia lub warunków leczenia danej osoby (zob. podobnie wyrok z dnia 31 maja 2005 r., Dionyssopoulou/Rada T-105/03, Zb.Orz.SP, EU:T:2005:189, pkt 33).
- 51 To w świetle tych rozważań należy zbadać w pierwszej kolejności pierwotną publikację odnośnych danych osobowych, a następnie odpowiedź Parlamentu na wysunięte przez skarżącego żądanie usunięcia tych danych z jego strony internetowej.

– Rozpowszechnianie danych osobowych w Internecie

- 52 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie Parlament dokonał szeregu operacji przetwarzania danych osobowych w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001. Rozpowszechnianie danych osobowych, w tym rozpowszechnianie w Internecie, stanowi taką operację przetwarzania w rozumieniu wspomnianego przepisu.
- 53 Komunikat opublikowany w serwisie internetowym Parlamentu wskazywał w szczególności, że skarżący, który został imiennie zidentyfikowany, zapadł niedawno na poważną chorobę, która mogła stanowić zagrożenie dla jego życia, oraz że jego syn dotknięty był niepełnosprawnością. Komunikat zawierał również określone informacje dotyczące kariery skarżącego.
- 54 W związku z tym należy stwierdzić, że dokonane przez Parlament przetwarzanie danych dotyczyło danych osobowych skarżącego (w szczególności informacji dotyczących jego kariery), a także szczególnie chronionych danych osobowych dotyczących zdrowia skarżącego i jego syna. Należy zbadać oddzielnie przetwarzanie owych odrębnych partii danych osobowych.
- 55 Po pierwsze, przetwarzanie szczególnie chronionych danych osobowych powinno być badane w świetle art. 10 rozporządzenia nr 45/2001.
- 56 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 45/2001 przetwarzanie danych osobowych, które stanowią dane dotyczące zdrowia, jest zakazane. Niemniej jednak, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, zakaz ten nie ma zastosowania w szczególności wówczas, gdy osoba, której dane dotyczą, udzieliła wyraźnej zgody na przetwarzanie tych danych.
- 57 W tym kontekście należy przypomnieć, że art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 45/2001 definiuje zgodę osoby, której dane dotyczą, jako „konkretne i świadome dobrowolne wskazanie przez osobę, której dane dotyczą, na to, że wyraża przyzwolenie na przetwarzanie odnoszących się do niej danych osobowych”.
- 58 W niniejszej sprawie należy ustalić, czy, tak jak twierdzi Parlament, skarżący udzielił wyraźnej zgody na publikację szczególnie chronionych swych danych osobowych w Internecie.

- 59 W niniejszej sprawie, ponieważ art. 2 lit. h) rozporządzenia nr 45/2001 nie nakłada żadnego warunku co do formy, wniesienie petycji może zostać uznane za przejaw woli skarżącego.
- 60 Ponadto skarżący nie powołuje się na żadną okoliczność, która mogłaby podważyć fakt, iż petycja została swobodnie złożona, bez przymusu, zmuszania, zastraszania lub oszustwa.
- 61 Na podstawie tego samego przepisu zgoda powinna być konkretna, to znaczy związana z daną operacją przetwarzania (lub szeregiem operacji przetwarzania) w określonym celu. Wspomniany przepis przewiduje również, że dla jej ważności zgoda powinna być świadoma, co oznacza, że dana osoba powinna dysponować w chwili wyrażania zgody istotnymi informacjami dotyczącymi podstawowych aspektów tego przetwarzania w świetle kontekstu danej sprawy.
- 62 Wreszcie jak wynika z art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001, jeżeli zgoda dotyczy przetwarzania szczególnie chronionych danych, powinna być ona wyraźna. Innymi słowy, zgoda ta powinna być wyraźna i nie ma możliwości wywnioskowania jej w sposób dorozumiany z zachowania danej osoby.
- 63 To w świetle tych rozważań należy rozpatrzeć niniejszy przypadek.
- 64 Trzeba również stwierdzić, że w serwisie internetowym Parlamentu zaleca się składającym petycję zapoznanie się z „pomocą on-line” przed złożeniem petycji. Wspomniana „pomoc on-line” zawierała pod tytułem „Jawność petycji” następującą treść:

„Składający petycję powinni wiedzieć, że protokoły są publikowane w Dzienniku Urzędowym oraz że w związku z tym niektóre informacje, takie jak imię i nazwisko składającego petycję oraz numer jego petycji są dostępne w Internecie. Ma to skutki dla ochrony danych osobowych i zwraca się uwagę składających wnioski w szczególności na tę kwestię. Jeżeli jako składający petycję nie życzą sobie Państwo ujawnienia Waszego nazwiska i imienia, Parlament uszanuje państwa prawo do poszanowania życia prywatnego. Niemniej jednak należy wnieść o to w sposób jasny i wyraźny w Państwa petycji. Podobnie jeżeli życzą sobie Państwo, aby Państwa petycja była przetwarzana w sposób poufny, to należy o to wyraźnie wnieść. Komisja petycji jest związana zasadą przejrzystości, a jej posiedzenia mogą być śledzone on-line. Możliwe jest zatem śledzenie debat na jakimkolwiek komputerze na stronie Parlamentu Europejskiego. Zasadniczo posiedzenia komisji są publiczne. Składający petycję mogą uczestniczyć w posiedzeniu komisji, jeżeli jest na nim rozpoznawana ich petycja, o ile o to wniosą”.

- 65 Ponadto w chwili składania petycji za pośrednictwem serwisu internetowego Parlamentu skarżący wypełnił formularz, odpowiadając w sposób twierdzący na następujące pytania:

„W przypadku, w którym komisja petycji stwierdzi dopuszczalność państwa petycji – czy zgadzają się państwo na jej publiczne rozpoznanie?”.

„Czy zgadzają się państwo na wpisanie państwa imienia i nazwiska do publicznego rejestru dostępnego w Internecie?”.

- 66 Należy również uwzględnić następujące okoliczności.
- 67 Po pierwsze, Sąd musi uwzględnić strukturę i cel prawa petycji do Parlamentu przyznanego w art. 24 TFUE i art. 227 TFUE. Owo prawo petycji zostało wyraźnie skonstruowane jako instrument uczestnictwa w życiu demokratycznym, którego założeniem jest przejrzystość w celu umożliwienia pozostałym obywatelom przyłączenia się do petycji, a tym samym sprowokowanie publicznej dyskusji. Dodatkowo należy odnieść się do art. 15 TFUE i 232 TFUE, które przewidują, że prace Parlamentu

przebiegają zasadniczo publicznie. To w tym kontekście zatem powinny być stosowane zasady regulujące wykonywanie prawa petycji, a w szczególności zasady znajdujące się w art. 201 i nast. regulaminu wewnętrznego (obecnie art. 215 i nast.).

68 Po drugie, należy odnieść się do zwykłego znaczenia wyrażenia „publiczne rozpoznanie” dla przeciętnej osoby, która zostaje wezwana do wypełnienia formularza w chwili składania petycji.

69 Po trzecie, należy przypomnieć, że w chwili składania petycji skarżący został poinformowany przez Parlamentu o tym, że może wnieść o anonimowe, to znaczy poufne, rozpoznanie petycji, że protokoły publikowane są w Dzienniku Urzędowym, że „niektóre informacje”, w tym imię i nazwisko składającego petycję dostępne są w Internecie, że istnieje publiczny rejestr dostępny w Internecie oraz że posiedzenia komisji petycji mogą być śledzone on-line.

70 Po czwarte, należy stwierdzić, że szczególna treść omawianej petycji, a mianowicie okoliczność, iż instytucja Unii miała nie uwzględnić w prawidłowy sposób choroby skarżącego (i niepełnosprawności jego syna) dla celów jego kariery, stanowi kwestię, która co do zasady leży w określonym interesie publicznym. Należy dodać, że potwierdzenie o przyjęciu wyraźnie stwierdza, że przedmiot petycji dotyczy dokładanie tych względów. W związku z tym publikacja tych informacji dotyczy szczególnej treści petycji, a nie elementów dodatkowych lub zbędnych.

71 W tym zakresie art. 201 ust. 9 regulaminu wewnętrznego stanowi, że „[p]etycje wpisane do rejestru zasadniczo posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament”. Ustęp 10 tego artykułu stanowi, że „[b]ez względu na postanowienia zawarte w powyższym ust. 9 składający petycję może zwrócić się z wnioskiem o utajnienie jego nazwiska w celu ochrony swojej prywatności. W takim przypadku Parlament zobowiązany jest przychylić się do tego wniosku”.

72 Zgodnie z art. 203 regulaminu wewnętrznego dotyczącego jawności petycji:

„1. Petycje wpisane do rejestru ogólnego, o którym mowa w art. [201] ust. 6, jak również najważniejsze podjęte decyzje dotyczące trybu ich rozpatrywania, są ogłaszane na posiedzeniu plenarnym. Komunikaty te zamieszczane są w protokole posiedzenia.

2. Tytuł i streszczenie petycji wpisanych do rejestru ogólnego, jak również opinie wydane w wyniku rozpatrywania petycji oraz najistotniejsze decyzje umieszczane są w publicznie dostępnej bazie danych, o ile składający petycję wyrażą na to zgodę. Petycje rozpatrywane w trybie poufnym są umieszczane w archiwum Parlamentu, gdzie są dostępne dla posłów”.

73 Dokładniej petycje są co do zasady publicznymi dokumentami, pomimo że można odstąpić od tej zasady na wniosek zainteresowanego. Jak podkreślił Parlament na rozprawie, jakkolwiek inny wniosek byłby równoznaczny z nałożeniem na Parlament obowiązku cenzury dotyczącej treści petycji złożonej przez skarżącego.

74 W związku z tym należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie, z uwagi na ogół szczególnych okoliczności przedstawionych w pkt 64–73 powyżej, skarżący dokonał „świadomego i dobrowolnego wskazania”, że wyraża zgodę na przetwarzanie swych danych. W rzeczywistości bowiem uważna lektura informacji przedstawionych przez Parlament powinna pozwolić na to, aby rozsądnie uważny składający petycję mógł ocenić zakres swojego działania i jego konsekwencje. Ponadto owo wskazanie było konkretne, ponieważ Parlament poinformował skarżącego o tym, że jego skarga, której przedmiot dotyczył w nierozzerwalny sposób względów wskazanych powyżej w pkt 70, będzie dostępna w Internecie. Wreszcie skarżący udzielił wyraźnej zgody, zaznaczając na formularzu przypadki dotyczące publicznego rozpatrywania i wpisania do rejestru dostępnego w Internecie, tak że jego zgoda nie musiała wynikać w sposób dorozumiany z jakiegokolwiek działania.

- 75 Ogół tych okoliczności różni w sposób zasadniczy niniejszą sprawę od okoliczności faktycznych leżących u podstaw sprawy V/Parlament (wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., V/Parlament, F-46/09, Zb.Orz.SP, EU:F:2011:101, pkt 138), w której zainteresowana osoba nie wyraziła żadnej zgody na przekazanie przez Komisję Parlamentowi dotyczących jej danych medycznych.
- 76 Z uwagi na ogół powyższych rozważań Sąd uważa, że w niniejszej sprawie skarżący udzielił wyraźnej zgody na ujawnienie omawianych szczególnie chronionych danych w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001.
- 77 Po drugie, jeżeli chodzi o dane osobowe nienależące do danych, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 45/2001 (takie jak dane dotyczące kariery skarżącego), ich przetwarzanie podlega systemowi przewidzianemu w art. 5 rozporządzenia nr 45/2001. Zgodnie z art. 5 lit. d) tego rozporządzenia przetwarzania można dokonać między innymi wtedy, gdy podmiot danych jednoznacznie wyrazi na to zgodę. Innymi słowy przetwarzanie może mieć miejsce wówczas, gdy dana osoba udzieliła zgody w sposób oczywisty i jednoznaczny.
- 78 Należy stwierdzić, że art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001 wymaga, aby zgoda była wyraźna, natomiast art. 5 lit. d) wspomnianego rozporządzenia wymaga, aby zgoda była jednoznacznie wyrażona. Jak podniósł EIOD, można logicznie przyjąć, że z uwagi na charakter szczególnie chronionych danych osobowych warunki wymagane dla zgody w rozumieniu art. 5 lit. d) rozporządzenia nr 45/2001 nie mogą być surowsze niż warunki przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. a) rzeczonego rozporządzenia.
- 79 W związku z tym należy powołać się na rozważania przedstawione powyżej w pkt 57–74, które powinny być zastosowane mutatis mutandis w niniejszej sprawie do przetwarzania danych osobowych innych niż szczególnie chronione dane osobowe skarżącego. Zwłaszcza jeżeli chodzi o przedmiot petycji należy podkreślić, że dotyczyła ona w szczególności tego, że instytucja Unii nie uwzględniła w prawidłowy sposób sytuacji osobistej skarżącego dla celów jego kariery.
- 80 W tych okolicznościach Sąd uważa, że skarżący w jednoznaczny sposób dokonał „konkretne[go] i świadome[go], dobrowolne[go] wskazani[a]”, że wyraża zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych przez Parlament, a w szczególności na ich ujawnienie w kontekście rozpatrywania petycji przez Parlament.
- 81 Uzasadnienia przewidziane w art. 5 rozporządzenia nr 45/2001 dla przetwarzania danych nie były kumulatywne, co wynika z treści tego przepisu, a zatem nie ma potrzeby oceny, czy przetwarzanie danych osobowych było również uzasadnione w świetle pozostałych przepisów, na które powołał się Parlament.
- 82 Z uwagi na powyższe Sąd uważa, że Parlament nie dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej poprzez rozpowszechnianie danych osobowych w Internecie.
- 83 Po trzecie, należy stwierdzić, że w zakresie, w jakim komunikat wskazywał, iż syn skarżącego dotknięty jest poważną niepełnosprawnością umysłową lub fizyczną, zawierał on również szczególnie chronione dane osobowe skarżącego, mimo że nie zostało to wyraźnie tak nazwane.
- 84 W braku jakiegokolwiek wskazówki co do tego, że skarżący jest przedstawicielem prawnym swojego syna, wyraźna zgoda udzielona przez niego nie może uzasadniać przetwarzania tych danych przez Parlament na podstawie art. 10 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001.
- 85 Niemniej jednak syn skarżącego nie jest stroną niniejszej skargi. Ponadto, o czym była już mowa powyżej, brak jest jakiegokolwiek dowodu, że skarżący jest przedstawicielem prawnym swojego syna lub że otrzymał on pełnomocnictwo do wniesienia niniejszej skargi w jego imieniu.

- 86 W tym zakresie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem dla zagwarantowania skuteczności warunku dotyczącego naruszenia normy prawa przyznającej prawa jednostkom konieczne jest, aby ochrona udzielona przez powoływany przepis była skuteczna z punktu widzenia osoby, która się na niego powołuje, a zatem aby osoba ta była jedną z osób, której dany przepis przyznaje te prawa. Nie można dopuścić jako źródła dla odszkodowania normy, która chroni nie daną osobę, lecz inną osobę, przed bezprawnością, na którą się ona powołuje (wyroki: z dnia 12 września 2007 r., Nikolaou/Komisja, T-259/03, EU:T:2007:254, pkt 44; z dnia 9 lipca 2009 r., Ristic i in./Komisja, T-238/07, EU:T:2009:263, pkt 60). Z powyższego wynika, że skarżący nie może powoływać się w ramach skargi o odszkodowanie na bezprawność wynikającą z podnoszonego naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw jego syna.
- Po żądaniu usunięcia danych ze strony internetowej
- 87 Należy ocenić w zatem, czy zachowanie Parlamentu po złożeniu wniosku o usunięcie z jego strony internetowej danych osobowych skarżącego może stanowić wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej prawa jednostkom.
- 88 Zdaniem skarżącego po zażądaniu przez niego usunięcia danych ze strony internetowej Parlamentu Parlament zareagował początkowo w sposób odmowny i dopuścił wniosek jedynie po interwencji jego doradcy, z naruszeniem prawa do sunięcia danych osobowych. Ponadto okoliczność, że Parlament zgodził się na usunięcie danych, oznacza, że w sposób milczący przyznał bezprawność publikacji. Wreszcie skarżący dodaje, że Parlament naruszył art. 12 przepisów wykonawczych do rozporządzenia nr 45/2001.
- 89 Zasadniczo argumenty skarżącego wiążą się z oceną dwóch kwestii: po pierwsze, tego, czy miał on prawo do żądania usunięcia danych osobowych, oraz po drugie, tego, czy Parlament rozpatrzył ten wniosek w sposób staranny.
- 90 Jeżeli chodzi o pytanie pierwsze to należy podnieść, że art. 16 rozporządzenia nr 45/2001 przyznaje prawo do żądania usunięcia danych osobowych wyłącznie, gdy przetwarzanie jest bezprawne (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2009 r., Vinci/BCE, F-130/07, Zb.Orz.SP, EU:F:2009:114, pkt 66, 67). W związku z tym nie można powoływać się na ten przepis wówczas, gdy przetwarzanie jest zgodne z prawem, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie (zob. pkt 52 i nast.). Okoliczność, że Parlament postanowił uwzględnić wniosek, nie oznacza sama w sobie uznania bezprawności pierwotnej publikacji. W tym zakresie należy przypomnieć, że Parlament wyjaśnił, iż usuwa on dane na zasadach kurtuazji.
- 91 Ponadto należy stwierdzić, że zgodnie z art. 18 rozporządzenia nr 45/2001 podmiot danych ma prawo sprzeciwić się w dowolnej chwili, ze względu na ważne i uzasadnione przyczyny odnoszące się do jego konkretnej sytuacji, przetwarzaniu dotyczących go danych, poza przypadkiem, między innymi, gdy jednoznacznie udzielił on zgody w rozumieniu art. 5 lit. b) tego rozporządzenia.
- 92 Tym samym, ponieważ przetwarzanie danych w niniejszej sprawie było oparte na zgodzie podmiotu danych, należy stwierdzić, że rozporządzenie nr 45/2001 nie przewiduje wyraźnie możliwości wycofania pierwotnie udzielonej zgody.
- 93 W świetle powyższych rozważań Sąd uważa, iż skarżący nie może powoływać się na prawo do usunięcia omawianych danych osobowych na podstawie rozporządzenia nr 45/2001. Należy dodać, że skarżący nie podniósł w ważny sposób jakiegokolwiek innej podstawy dla żądania usunięcia. W każdym wypadku należy przypomnieć, że Parlament, pomimo braku jakiegokolwiek wiążącego obowiązku, dokonał usunięcia danych ze strony internetowej.

- 94 Wreszcie należy podnieść, iż sprawa zakończona wyrokiem z dnia 13 maja 2014 r., *Google Spain i Google* (C-131/12, Zb.Orz., EU:C:2014:317), dotycząca „prawa do bycia zapomnianym” w Internecie, opierała się na innych ramach faktycznych i prawnych niż w niniejszej sprawie. W szczególności, pomimo że we wspomnianym wyroku Trybunał stwierdził zasadniczo, iż prawo to mogło istnieć pod pewnymi warunkami, należy stwierdzić, że przepisy dyrektywy 95/46, na których Trybunał oparł swoje uzasadnienie [to znaczy art. 7 lit. f), art. 12 lit. b) i art. 14 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 95/46] różnią się w znaczny sposób od kwestii zgodny podmiotu danych. Należy przypomnieć bowiem, że w odróżnieniu od niniejszej sprawy w sprawie *Google* podmiot danych nie udzielił zgody na pierwotną publikację danych o charakterze osobowym.
- 95 Jeżeli chodzi o drugą kwestię, to skarżący nie podniósł naruszenia przepisu lub zasady prawa na wypadek, gdyby pierwotna publikacja Parlamentu była zgodna z prawem, co ma miejsce w niniejszej sprawie.
- 96 W pierwszej kolejności należy podnieść, że art. 12 przepisów wykonawczych do rozporządzenia nr 45/2001, dotyczący prawa do usunięcia, stanowi w ust. 3:
- „Administrator zobowiązany jest do udzielenia odpowiedzi w sprawie w terminie 15 dni roboczych licząc od dnia otrzymania wniosku o usunięcie danych. W przypadku przyjęcia wniosku usunięcia dokonuje się niezwłocznie. W razie stwierdzenia przez administratora danych bezpodstawności wniosku dysponuje on okresem 15 dni roboczych na powiadomienie o tym osoby zainteresowanej listem zawierającym uzasadnienie”.
- 97 Z przepisu tego wynika, że Parlament dysponuje terminem 15 dni roboczych na udzielenie odpowiedzi na wnioski o usunięcie, niezależnie od tego, czy jest on uzasadniony, czy nie. W niniejszej sprawie skarżący wysłał pismo do służby Europe Direct Contact Centre, które zostało przekazane Parlamentowi w dniu 10 kwietnia 2012 r. Parlament odpowiedział na ów wniosek w przepisany termin. W przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżący, Parlament nigdy nie odrzucił wniosku. W rzeczywistości bowiem, co wynika z odpowiedzi z dnia 20 kwietnia 2012 r., z 24 września 2012 r. oraz z dnia 10 stycznia 2013 r., Parlament zgodził się na usunięcie danych, słusznie podkreślając, iż ich publikacja była zgodna z prawem.
- 98 Dane osobowe zostały usunięte w przybliżeniu w dniu 8 października 2012 r. zdaniem Parlamentu i w dniu 10 stycznia 2013 r. zdaniem skarżącego.
- 99 W swojej obronie Parlament wskazał, że potrzebował czasu na odnalezienie dokumentów, w których znajdowały się dane skarżącego, oraz na przedsięwzięcie koniecznych środków technicznych. Jak wyjaśnił Parlament w trakcie rozprawy w odpowiedzi na pytania Sądu, pełne usunięcie danych z Internetu jest delikatną procedurą techniczną. Sąd uważa, że to trudności techniczne wyjaśniają okres czasu, jakiego potrzebował Parlament, którego służby techniczne musiały wielokrotnie interweniować dla usunięcia omawianych danych, oraz że Parlament nie odrzucił początkowo wniosku skarżącego.
- 100 Należy zauważyć, że art. 12 ust. 3 przepisów wykonawczych do rozporządzenia nr 45/2001 przewiduje, że w razie przyjęcia wniosku, jest on wykonywany niezwłocznie. Tymczasem przepis ten dotyczy sytuacji, w których wniosek został uznany, ponieważ jest on uzasadniony, to znaczy ponieważ przetwarzanie było bezprawne. W tych okolicznościach logiczne jest, że powinien on zostać wykonany niezwłocznie. Z kolei jeżeli tak jak w niniejszej sprawie wniosek nie jest uzasadniony, lecz został dopuszczony w drodze kurtuazji, nie ma powodu nakładania na Parlament obowiązku „niezwłocznego” działania. W tym przypadku Parlament jest zobowiązany do kontynuowania postępowania w rozsądnym terminie. Z uwagi na wyjaśnienia dostarczone przez Parlament Sąd uważa, że w niniejszej sprawie Parlament nie dopuścił się naruszenia prawa w rozpoznawaniu wniosku o usunięcie, w tym w jego wykonaniu.

101 Z uwagi na powyższe Sąd uważa, że Parlament nie dopuścił się wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej w rozpoznawaniu wniosku o usunięcie wniesionego przez skarżącego.

Przepisy dotyczące ochrony życia prywatnego

102 Jeżeli chodzi o przepisy dotyczące ochrony życia prywatnego wskazane przez skarżącego, to należy stwierdzić, że zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe zagwarantowane w EKPC stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne prawa, pomimo że Unia nie jest stroną EKPC. Z kolei konwencja o prawach osób niepełnosprawnych została ratyfikowana przez Unię.

103 Niemniej jednak, niezależnie od tego, czy – ze względu na ich charakter i systematykę (wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, Rec, EU:C:1999:574, pkt 47; z dnia 3 lutego 2005 r., Chiquita Brands i in./Komisja, T-19/01, Zb.Orz., EU:T:2005:31, pkt 114) – EKPC i konwencja o prawach osób niepełnosprawnych zawierają przepisy, których celem jest przyznanie praw jednostkom, należy stwierdzić, że skarżący ograniczył się do podniesienia naruszenia art. 22 konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, bez przedstawienia jakiegokolwiek szczegółowego argumentu na poparcie tego zarzutu.

104 Podobnie jest, jeżeli chodzi o podnoszone naruszenie art. 8 EKPC. W tym zakresie skarżący ogranicza się do przywołania trzech wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które jego zdaniem wykazują, że prawo do poszanowania życia prywatnego obejmuje prawo do zachowania w tajemnicy stanu zdrowia (ETPC, S. i Marper przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 30562/04 i nr 30566/04, 4 grudnia 2008 r.) oraz prawo do utajnienia danych dotyczących życia zawodowego (ETPC, Aman przeciwko Szwajcarii, nr 27798/95, 16 lutego 2000 r.; Rotaru przeciwko Rumunii, nr 28341/95, 4 maja 2000 r.) Niemniej jednak wyroki te dotyczą sytuacji różniących się od sytuacji niniejszej, w szczególności przechowywania danych biometrycznych osób podejrzanych o popełnienie przestępstw, podsłuchu rozmowy telefonicznej przedsiębiorcy oraz utworzenia przez organy publiczne pliku zawierającego różne dane osobowe.

105 Również wyrok z dnia 5 października 1994 r., X/Komisja (C-404/92 P, Rec, EU:C:1994:361), na który powołuje się skarżący w celu poparcia swych twierdzeń, także dotyczy bardzo odmiennej kwestii, a mianowicie odmowy zatrudnienia przez Komisję osoby po przeprowadzeniu badania mogącego budzić podejrzenia, iż została ona zarażona wirusem ADIS, pomimo sprzeciwu tej osoby wobec przeprowadzenia badania. Należy stwierdzić, że ww. w pkt 75 wyrok V/Parlament (EU:F:2011:101, pkt 110 i nast.) dotyczy również sytuacji nieporównywalnej z niniejszą, ponieważ dotyczy przekazania danych dotyczących leczenia byłego pracownika Komisji Parlamentowi bez zgody zainteresowanego, co spowodowało wycofanie oferty zatrudnienia przez Parlament.

106 W związku z tym w świetle powyższych rozważań trudno jest wskazać na równoległość lub podobieństwo pomiędzy okolicznościami faktycznymi leżącymi u podstaw tych wyroków a sytuacją w niniejszej sprawie, które mogłyby potwierdzać argumenty skarżącego.

107 Ponadto z powodów przedstawionych w pkt 52 i nast. nie można stwierdzić, że doszło do „ingerencji organu publicznego” w życie prywatne w rozumieniu art. 8 EKPC, jeżeli skarżący udziela zgody na ujawnienie informacji, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

108 W konsekwencji Sąd uważa, że skarżący nie wykazał naruszenia przez Parlament konwencji o prawach osób niepełnosprawnych lub EKPC.

109 Z uwagi na powyższe należy odrzucić argument dotyczący bezprawności zachowania Parlamentu.

110 Ponieważ trzy warunki dotyczące powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii są kumulatywne (wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Nikolaou/Trybunał Obrachunkowy, C-220/13 P, Zb.Orz., EU:C:2014:2057, pkt 52), należy oddalić skargę w całości, bez konieczności oceny argumentów dotyczących szkody i związku przyczynowego. Niemniej jednak w niniejszej sprawie Sąd uważa za stosowną ocenę tych argumentów.

2. W przedmiocie szkody i związku przyczynowego

Argumenty stron

111 Skarżący podnosi, że bezprawne zachowanie Parlamentu wyrządziło mu szkodę majątkową i krzywdę moralną.

112 Po pierwsze, skarżący twierdzi, że musiał skorzystać z usług doradcy prawnego oraz że dopiero po dwóch wezwaniach dokonanych przez tego doradcę Parlament usunął dokument ze strony internetowej. Z tego względu skarżący poniósł wydatki w wysokości 1 000 EUR, co stanowi jego szkodę majątkową.

113 Po drugie, jeżeli chodzi o krzywdę moralną, to skarżący podnosi, że wynika ona lekceważącego stosunku i powolności Parlamentu, który go głęboko uraził i naraził na duży stres oraz niepokój, iż jego syn, dotknięty poważnym upośledzeniem umysłowym i bardzo wrażliwy, dowie się o publikacji informacji. Szacuje on krzywdę moralną ex aequo et bono na 40 000 EUR.

114 W replice skarżący twierdzi, że upływ czasu pomiędzy publikacją wniosku a usunięciem nie ma żadnego znaczenia. Podnosi on także, że złożył wniosek o usunięcie niezwłocznie, gdy tylko dowiedział się o publikacji danych.

115 Skarżący uważa, że istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy bezprawnością a szkodą, ponieważ szkoda ta wynika z publikacji informacji przez Parlament, a także z trudności w uzyskaniu usunięcia tych informacji.

116 Parlament nie kwestionuje tego, że gdyby ustalono istnienie bezprawności, szkoda majątkowa poniesiona przez skarżącego wynosiłaby 1 000 EUR z tytułu kosztów adwokackich. Niemniej jednak Parlament uważa, że skarżący nie wykazał istnienia krzywdy moralnej.

117 Wreszcie na wypadek, gdyby Sąd stwierdził, że doszło do bezprawnego zachowania oraz że skarżący poniósł szkodę, Parlament nie kwestionuje istnienia związku przyczynowego.

Ocena Sądu

118 Należy przypomnieć, że zgodnie z orzecnictwem, jeżeli chodzi o przesłankę szkody – to powinna ona być rzeczywista i oczywista. Natomiast szkoda czysto hipotetyczna i nieokreślona nie daje prawa do odszkodowania (wyrok z dnia 28 kwietnia 2010 r., BST/Komisja, T-452/05, Zb.Orz., EU:T:2010:167, pkt 165). Niemniej jednak przesłanka dotycząca istnienia szkody z całą pewnością zostaje spełniona, jeżeli szkoda jest nieuchronna i przewidywalna z wystarczającą pewnością, nawet jeżeli nie może ona zostać jeszcze dokładnie obliczona (wyrok z dnia 4 stycznia 1987 r., Zuckerfabrik Bedburg i in./Rada i Komisja, 281/84, Rec, EU:C:1987:3, pkt 14).

119 To do strony, która dąży do stwierdzenia odpowiedzialności Unii, należy przedstawienie dowodów potwierdzających istnienie i zakres powoływanej przez nią szkody oraz ustalenie pomiędzy tą szkodą a zachowaniem zarzucanym danej instytucji wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowo-skutkowego (ww. w pkt 118 wyrok BST/Komisja, EU:T:2010:167, pkt 167).

- 120 Należy stwierdzić, że Parlament nie kwestionuje istnienia podnoszonej przez skarżącego szkody majątkowej ani też kosztów jego doradcy prawnego, gdyby miało miejsce bezprawne zachowanie.
- 121 Z kolei jeżeli chodzi o krzywdę moralną, to należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia takiej szkody. Ograniczył się do twierdzenia, że lekceważący i powolny stosunek Parlament głęboko go uraził i naraził go na duży stres, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu na poparcie tego twierdzenia. W konsekwencji zarzut ten nie może zostać uwzględniony.
- 122 Z uwagi na powyższe należy odrzucić argumenty skarżącego dotyczące istnienia krzywdy moralnej.
- 123 Wreszcie należy przypomnieć, że uznaje się istnienie związku przyczynowego, gdy istnieje bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy naruszeniem popełnionym przez daną instytucję a podnoszoną szkodą oraz że to do skarżących należy przedstawienie dowodu na jego istnienie (wyrok z dnia 28 września 1999 r., Hautem/EIB, T-140/97, RecFP, EU:T:1999:176, pkt 85). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem szkoda powinna wynikać w wystarczająco bezpośredni sposób z zarzucanego instytucji zachowania (wyrok z dnia 25 czerwca 1997 r., Perillo/Komisja, T-7/96, Rec, EU:T:1997:94, pkt 41).
- 124 Z orzecznictwa wynika, że choć nie można zakazać zainteresowanym korzystania w etapie poprzedzającym wniesienie skargi z doradztwa adwokata, to jednak jest to ich własny wybór, którego nie można przypisać danej instytucji (wyroki: z dnia 9 marca 1978 r., Herpels/Komisja, 54/77, Rec, EU:C:1978:45, pkt 48; z dnia 28 czerwca 2007 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-331/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:390, pkt 24; z dnia 8 lipca 2008 r., Franchet i Byk/Komisja, T-48/05, Zb.Orz., EU:T:2008:257, pkt 415). Wydatki poniesione w ten sposób przez zainteresowanego nie mogą zostać w związku z tym przypisane Parlamentowi (zob. podobnie ww. wyrok Internationaler Hilfsfonds/Komisja, EU:C:2007:390, pkt 27). W związku z tym brak jest jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy wskazaną szkodą majątkową poniesioną przez skarżącego a działaniami Parlamentu.
- 125 W związku z tym należy również odrzucić argumenty skarżącego dotyczące związku przyczynowego pomiędzy podnoszoną bezprawnością a szkodą majątkową.
- 126 W związku z powyższym należy oddalić roszczenie skarżącego o naprawienie szkody majątkowej, jaką miał ponieść, jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

- 127 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy zgodnie z żądaniem Parlamentu obciążyć go kosztami.
- 128 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania EIOD pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **CN pokrywa koszty Parlamentu Europejskiego oraz własne.**

3) Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) pokrywa własne koszty.

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 grudnia 2015 r.

Podpisy